

Svajonų
ROMANAI

Jausmų egzotika

TRISH WYLIE

Gundantis prisilietimas

/ 2011 lapkritis-gruodis

Knygute.lt

Trish Wylie

GUNDANTIS PRISILIETIMAS

Romanas

Versta iš Trish Wylie, One Night with the Rebel Billionaire, 2009

© Trish Wylie, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Miglė Geicen, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Pirmas skyrius

- Atsiprašau. Atleiskite. Šis paplūdimys privatus.

Roana Eliot nenoromis žengė arčiau. Mėnulio pilnatis nušviesti visi daiktai įgavo pilkšvai sidabrinį atspalvį, o tamsūs šešėliai, rodos, atsidusdavo su kiekviena atslūgstančia potvynio banga. Tačiau aplinka merginos nė kiek negąsdino, bet nepažįstamasis... Roana žinojo kiekvieną uolą, takelį, smėlio duburį, bet lygiai taip pat gerai žinojo, jog nuklydo per toli, kad galėtų prisišaukti pagalbą telefonu, jei kartais pakliūtų į bėdą...

Staiga ji suklypo. Taip nutiko ne dėl minties šauktis pagalbos, tiesiog ji priėjo arčiau ir pamatė, kad jis...

Roana išplėtė akis. O Viešpatėliau. *Jis nuogas!*

Negana to, dar ir sudėtas lyg Adonis. Sidabrinėje šviesoje šešėlių žaismas dailiai išryškino kiekvieną raumenį nuo plačių pečių iki liekno liemens, iki stangraus... Jai išdžiūvo burna.

Vyras atsisuko, tad Roana skubiai nusuko žvilgsnį ir pašnibždomis sau paliepė: *Žiūrėk jam į veidą.*

Kai pagaliau išdrįso akies kampučiu žvilgtelėti į nepažįstamąjį, nepaklusnios akys net nemanė elgtis kaip lieptos. Ir kas galėtų jas dėl to kaltinti? Vyriškis atrodė pritrenkiamai. Roana apsilaižė lūpas, tarsi ragaudama ore sklandančio jo kvapo, ir pažvelgė aukštyn, ignoruodama instinktyvų norą ištiesti delną ir jį *paliesti*.

- Paplūdimys yra privatus, - šiek tiek drąsiau pakartojo ji ir kilstelėjo smakrą, tarsi pagrįsdama savo teiginį. - Neturėtumėt čia būti.

- Vandenyneas priklauso visiems. - Net jo balso tembras nuostabus.

Trauk jį devynios tą gilų, duslų, nepaprastai vyrišką balsą, kuris kažkaip neįprastai ir nesuprantamai veikė Roanos pulsą...

Oho, jo krūtinės ir rankų raumenys tikrai įspūdingi. Neišpūsti dirbtinai ar pripumpuoti steroidų. Jis atrodo kaip fizinį darbą dirbantis žmogus. Arba yra tiesiog gimęs būti sportininku, galbūt plaukiku... Ne, plaukikas būtų lieknėsnis. Tai nereiškė, kad Roana pastebėjo riebalų, juk matyti galėjo viską, jei tik būtų atidžiau įsižiūrėjusi. O ir spoksoti galėjo kiek širdis geidžia, nes vyriškis nė kiek nesigėdijo savo nuogumo; tiesą sakant, jis netgi įsirėmė rankomis į klubus, tarsi provokuodamas mer-

giną.

Laimei, Roanos žvilgsnis nuklydo link jo šešėlyje paslėpto veido, o ne žemiau, kur jai *iš tikrųjų* norėjosi pažvelgti...

Ji atsikrenkštė.

- Bet jūs stovite sausumoje. O krantas yra *privatus*. Verčiau eikite. Čia patrulinuoja apsauga.

Tai buvo melas. Bet juk nepažįstamasis to nežinojo.

Nors jo veidas slėpėsi šešėlyje, iš balso buvo galima suprasti, kad vyras šypsosi.

- Tavo paplūdimys, ar ne?

- Jis priklauso šeimai, kuriai aš dirbu. Aš... - Roana vos neprasitarė, kad gyvena namelyje už kelių šimtų jardų. Be abejonės, po akimirkos juodu jau atsainiai šnekučiuosis apie orą. - Aš turiu leidimą čia būti.

Kai vyras žengė žingsnį pirmyn, ji instinktyviai atsiraukė.

- Aš moku savigynos, tad nė nebandyk nieko daryti. Turiu juodą džiuokvondo diržą.

Nepažįstamasis iš pradžių sukikeno, o paskui pratrūko kvatotis ir nuleidęs rankas žengė dar vieną žingsnį.

- Mano drabužiai guli tau už nugaros. O šiaip

žinok, kad yra džudžitsu arba tekvondo. Pui-
kus bandymas. Nebijok, neįkasiu.

Vyruai artinantis, Roana pasitraukė į šalį, o
šiam pasilenkus ir tyliai pridūrus:

- Nebent pati paprašysi, - jos skruostai
skaisčiai nuraudo.

Ji jau žiojosi kandžiai atkirsti, bet galvoje bu-
vo taip tuščia, kad nepajėgė išspausti nė saki-
nio. Guodė save tik tuo, kad bet kuri moteris,
turinti nors lašą kraujo, elgtųsi lygiai taip pat,
susidūrusi su šitokia pagunda. Nepažįstamasis
buvo iš tų vyrų, kurie gaudavo tai, ko norėda-
vo ir kada norėdavo. Ji tai *jaučia*. Visa situaci-
ja labai erotiška: juos supanti tamsa... jo nuo-
gumas... Tokiai nepatyrusiai tai buvo pakan-
kamai svarbi patirtis. Tačiau kokia ji moteris,
kad ją taip sujaudino nuogas atklydėlis vidury
nakties? Roana kaip įmanydama bandė sugal-
voti priežastį, kodėl tebestovi kaip įbesta.

Noriu įsitikinti, kad jis nueis, - nusprendė.

Melagė, - paprieštaravo vidinis balsas.

Išgirdusi brūkštelint džinsų užtrauktuką, ji
atsisuko į vyrą. Knebinėdamasis prie kelnių
diržo jis pasidomėjo:

- Ar tu čia gyveni?

- Atsakydama į jūsų klausimą pasielgčiau

neprotingai, ar ne?

- Mano manymu, tu jau pasielgei kvailai, nusprendusi prisiartinti prie nepažįstamojo. Ar ne?

Vyriui pažvelgus į vandenyną, jo veidą nušvietė mėnulis. Akimirką Roana negalėjo atsitokėti pamačiusi, koks jis *gražus*. Paprastai taip apie vyrus nesakoma, bet jis tikrai toks buvo. Blausioje šviesoje nematyti nei jo plaukų, nei akių spalvos, bet mergina nujautė, kad tai neturės jokios įtakos jo išvaizdai.

Vyro veidas buvo toks taisyklingas, kokio jai dar niekuomet neteko matyti - tarsi sukurtas. Du tamsūs duburiai, užuomina į dideles galias akis, tobulai tiesi nosis, burna - o Viešpatie, kokia burna - putlios lūpos taip ir prašėsi būti bučiuojamos. Netgi jo žandikaulis - kampuo-tas.

Roana pasijuto pakerėta.

Nepažįstamasis pažvelgė į ją, ir jo veidą nušvietė nuodėmingai seksuali šypsena. Tai todėl, kad jis suprato, ar ne? Na ir kaip, būdamas toks išvaizdus, nesupras, kad moterys juo žavisi? Sprendžiant iš galingo motociklo, kurį Roana matė prie medinio tako į paplūdimį, šis vyras bastosi po visą šalį, paskui save palik-

damas būrius pakerėtų moterų. Ir dar... nuo jo sklido užkrečiamas laisvės pojūtis; tarsi jo tikroji vieta visada yra ten, kur jis yra tą akimirką. Ir niekas nebūtų galėjęs jo sustabdyti, jei eitų kur tik nori kada panorėjęs, sugalvotų pasiplaukioti nuogas privačioje pakrantėje ar suvilioti moterį mėnesienoje...

Vyriškis galėjo lengvai ištiesti ranką ir prisi-traukti Roaną, priglausti prie jos lūpas, paguldyti ją ant švelnaus smėlio, užgulti jos kūną savo ju ir...

Roanos mintyse blykstelėjo erotiniai vaizdiniai, papilvė skausmingai pulsavo vien nuo minties apie tokį suartėjimą. Nors kartą gyvenime. Mergina beveik galėjo girdėti trūksmingą alsavimą, jausti slidžią nuo prakaito odą...

Ji šiaip taip išlemeno:

- Prašau iš čia išeiti.

Nepažįstamasis kalbėjo lėtai, jo balsas buvo toks duslus, kad merginos nugara net šiurpu-liukai nubėgo.

- Išsigandai, mažute?

Roana susiraukė. Kodėl šie žodžiai pasirodė tokie girdėti? Ji nežinojo, kas tas vyras, tačiau kažkuria savo esybės dalimi jautė, kad galėtų jį atpažinti.

- Ar mes pažįstami?

- Niekas čia manęs nepažįsta.

Vyriškiui pasilenkus susirinkti likusių savo daiktų, jo nugara nuslydo šešėlis, pasislėpdamas nedideliame plyšelyje už džinsų juosmens. Mergina nesiliovė grožėtis išpuoselėtais jo pečių raumenimis, ilgomis rankomis, kai įsibrovėlis neskubėdamas susirinko ant smėlio gulinčius batus, marškinius ir švarką. Jokių apatinių. O tuomet, vis dar laikydamas drabužius, atsisuko į Roaną.

- Juk žinai, kad rizikuoji tamsoje prisiartin-dama prie nuogo nepažįstamojo paplūdimyje, ar ne, mažute?

Kodėl jis taip ją vadina? Na gerai, palyginti su juo, ji *tikrai* yra mažutė. Jo ūgis neabejotinai siekė šešias pėdas, o Roanos tebuvo penkios pėdos ir penki coliai. Dar turint omeny puikiai treniruotus vyro raumenis ir įgimtą jėgą, ji atrodė lyg silfidė. Tad vyras, pavadinęs ją, dvidešimt septynerių metų merginą, mažute, turėjo atrodyti lyg tėvas. Tačiau Roanai tas pavadinimas skambėjo ypač... seksualiai... ir ji buvo tikra, kad vyriškis tą supranta.

- Juk sakiau, kad netrukus pasirodys apsaugos vyrukai...

- Ne, nepasirodys.

Mergina pajuto užplūstančią paniką.

- Jūs negalite to žinoti.

- Taip... - Vyras nenuleido žvilgsnio. - Aš žinau.

Kas jis? Martos Vynuogyno prieigos, kur juodu susitiko, nėra populiari vieta dėl rinktis blogiukams su motociklais. Po teisybei, žmogus, nepažįstantis salos, niekuomet nebūtų suradęs šio paplūdimio. Kita vertus, didysis namas ant skardžio neabejotinai viliojo įvairiausio plauko vagiūkščius. Gal šis jaunuolis kaip tik stebėjo Brajantų būstą? Ar todėl jis čia atsibeldė? Kad paplūdimy palauktų, kol visi sumigs?

Roanos vaizduotė visada buvo labai laki.

Nepažįstamasis perėmė drabužius kita ranka ir laisvąją ištiesė merginai. Ji staigiai atšoko, ir vyras suirzo.

- Nesiruošiu tavęs skriausti.

- Iš kur man žinoti?

- Tu vis dar stovi čia, vadinasi, kažką nujauti, nes kitaip jau seniai būtum pasipusčiusi padus. - Jis pamojo ilgais savo pirštais. - Eikš.

- O kam?

- Noriu į tave pasižiūrėti.

- Kodėl?

Nekantriai atsidusęs vyras žengė artyn ir, sulenktu smiliumi kilstelėjęs Roanos smakrą, atsuko jos veidą į šviesą, o ši spoksojo į jį didžiulėmis akimis. Mergina nejudėjo – nerado jėgų pakrutinti nė piršto. Jai atrodė, kad sapnuoja.

Sučiupęs Roanos smakrą nepažįstamasis pasilenkė ir lėtai apžiūrinėjo jos veidą, nejučia švelniai braukydamas nykščiu. O tuomet stauga paleido, palikdamas deginančio prisilietimo pėdsakus ant švelnios merginos odos.

– Šiek tiek paaugai, ar ne, mažute?

Kol Roana sutrikusi mirkčiojo, vyriškis nusiuko ir tyliai nuėjo mediniu takeliu. Mergina pasileido jam iš paskos.

– Kas jūs?

Vyras neatsisuko, tik nakties tylą pertraukė duslus jo balsas:

– Labanakt, Roana.

***

– Sveiks, Džeikai!

Roana ristele pasivijo draugą, pastebėjusi jį kitos dienos rytą žingsniuojantį keliuku, vedančiu nuo svečių apartamentų link pagrindinio namo.

– Palauk manęs.

Vaikinas atsisuko ir, pamatęs ją, plačiai nusišypsojo.

- Sveika, saulute.

- Labas. - Ji negalėjo susilaikyti neatsakiusi tokia pat nuoširdžia šypsena ir nuėjo kartu. Juodu buvo neišskiriami draugai nuo vystyklų. Ir, nors dauguma moterų kaipmat pasiduodavo aukšto, tamsiaplaukio, išvaizdaus vaikino žavesiui, Roana niekuomet nežvelgė į jį apdujusiomis nuo svajų akimis. Džeikas jai buvo tarsi brolis.

- Ar dvare yra naujas svečias? Vakar eidama namo kai ką sutikau paplūdimy.

Džeikas kilstelėjo tamsius antakius.

- Nejaugi?

- Aha... ir žinai, kas buvo keisčiausia? - Roana susigrūdo rankas į džinsų kišenės ir nutylėjo svarbesnes detales, tokias kaip apnuogintos nepažįstamojo grožybės ir jos sielą sukrėtusi moteriška reakcija į jas. Kai kurių dalykų mergaitės su broliais tiesiog neaptarinėja. - Pasirodė, kad jis mane pažįsta.

Džeikas nejučia pasuko smakrą į šalį ir nežvelgė svečių namelį.

- Tikrai? Na, tuomet... Įsitikinkime, ar tai tikrai tas pats žmogus, apie kurį aš galvoju, ge-

rai?

Roana sutrikusi susiraukė, o Džeikas apkabino ją ilga ranka per pečius, prisitraukė arčiau ir sąmokliškaai sukuždėjo:

- Dvare *iš tiesų* yra naujas svečias...

Roana, tebelaikydama rankas kišenėse, leido Džeiakai nuvesti ją žolėmis apaugusiu taku pro praviras duris į namą, kuriame lengvai būtų sutilpę bent tuzinas tokių namukų, kokiam gyveno ji. Brajantų dvare svečius apsupdavo tokia prabanga, kokios nerastum nė penkių žvaigždučių viešbutyje.

Vienas malonumų buvo nuostabūs vandeny-
no vaizdai, atsiveriantys iš talentingiausių architektų suprojektuoto, pagal užsakymą pastatyto namo. Antrasis buvo tas, kad dvarą supo maždaug penkiolika akry ošiančių medžių ir išpuoselėtų sodų, besidriekiančių iki nuosavos įlankos. O kur dar pats namas, užimantis dešimtis tūkstančių kvadratinų pėdų, kuriame buvo penki miegamieji, gurmaniška virtuvė ir nesuskaičiuojama daugybė kitokių prabangių patogumų, įskaitant šeimininkų apartamentus su sūkurine vonia, didžiąją salę su skliautuo-
tomis lubomis ir akmeniniu dviaukščiu židiniu ir, *na.....*